

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu, složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jana Vyklického a JUDr. Jaroslava Vlašína, v právní věci žalobce: **Ing. J. L.**, proti žalovanému: **Městský soud v Praze**, se sídlem Spálená 2, Praha 2, ve věci žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 1. 2014, čj. Si 617, 616, 615/2013, o návrhu na přikázání věci vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 3 A 39/2014 jinému krajskému soudu,

t a k t o :

Věc vedená u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 3 A 39/2014 **se p ř i k a z u j e** Krajskému soudu v Praze.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce napadl u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) rozhodnutí ředitele správy téhož soudu ze dne 16. 1. 2014, čj. Si 617, 616, 615/2013, kterým byly odloženy ve výroku specifikované žádosti o poskytnutí informací.

Městský soud předložil Nejvyššímu správnímu soudu návrh na přikázání věci jinému krajskému soudu podle § 9 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále „s. ř. s.“), neboť žaloba směřuje proti městskému soudu, což by mohlo vyvolat „objektivní pochybnosti o nepodjatosti všech soudců specializovaných senátů správního soudnictví Městského soudu v Praze“.

Ke správnému posouzení argumentace městského soudu je třeba zohlednit relevantní právní úpravu. Podle § 126 odst. 1 písm. l) zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudech a soudcích“) předseda krajského soudu vykonává správu krajského soudu také tím, že *zajišťuje poskytování informací krajským soudem podle zvláštního právního předpisu*, přičemž tímto zvláštním předpisem se rozumí zákon č. 106/1999 Sb. o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů. Podle § 122a zákona o soudech a soudcích ředitel správy soudu *v rozsahu stanoveném tímto zákonem zajišťuje provoz soudu a některé další činnosti související s výkonem státní správy soudů; odpovědnost předsedy soudu jako orgánu státní správy soudu tím není dotčena*. Jinými slovy, správu krajského soudu i v oblasti poskytování informací vykonává předseda krajského soudu bez ohledu na to, zda provedením konkrétního úkonu je pověřen pracovník správy soudu.

V judikatuře Nejvyššího správního soudu existují dva zčásti odlišné, ve své podstatě ovšem komplementární, přístupy k řešení posuzované problematiky. Jeden vychází ze závěru, že „základním procesním předpokladem pro předložení věci Nejvyššímu správnímu soudu k rozhodnutí dle § 9 odst. 1 s. ř. s. je předchozí vyloučení soudců správního úseku krajského soudu v rozsahu neumožňujícím sestavit k projednání a rozhodnutí věci senát, a to vždy postupem dle § 8 odst. 3 s. ř. s. či dle § 8 odst. 5 s. ř. s.“ (viz usnesení tohoto soudu ze dne 30. 11. 2009, č. j. Nad 23/2009-32, obdobně též usnesení ze dne 23. 8. 2006, sp. zn. Nad 35/2006, citovaná rozhodnutí zdejšího soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).

Druhý přístup reaguje na případ návrhu na delegaci nutnou rozdílně jen v tom směru, že vyloučení soudců správního úseku krajského soudu rozhodnutím Nejvyššího správního soudu řeší jako otázku předběžnou za situace, kdy by soudci krajského soudu měli posuzovat činnost funkcionářů téhož krajského soudu. V takovém případě by trvání na podmínce předchozího rozhodnutí o vyloučení soudců správního úseku krajského soudu bylo zbytečným formalismem (srovnej usnesení tohoto soudu ze dne 13. 2. 2014, č. j. Nad 50/52014-25). Uvedený případ je tedy specifický právě tím, že předmětem posouzení je činnost krajského soudu jako správního orgánu, tedy fakticky jeho funkcionářů, takže o vyloučení soudců krajského soudu by stejně musel rozhodovat Nejvyšší správní soud (§ 8 odst. 3 s. ř. s. *per analogiam*). V nyní posuzované věci se jedná právě o takový případ, neboť žalobce brojí proti rozhodnutí správy městského soudu o nevyhovění (odložení) žádosti o poskytnutí informací.

Účastníci řízení využili svého práva vyjádřit se podle § 9 odst. 3 s. ř. s. k tomu, kterému soudu má být věc přikázána, a to tak, že oba navrhli věc přikázat Krajskému soudu v Praze.

Nepochybně je třeba vycházet z předpokladu, že vyloučení soudce z projednávání a rozhodování konkrétní věci představuje na jedné straně zásah do ústavního práva účastníků na zákonného soudce, na druhé ovšem slouží k zachování rovněž ústavně zajištěného práva na řádný proces. V kontextu úvah o existenci důvodu pro upřednostnění jednoho z uvedených principů nelze přehlédnout, že vyloučení soudce může být založeno nejen na skutečně prokázané podjatosti konkrétního soudce, nýbrž také tehdy, jestliže lze mít o nepodjatosti soudce rozumnou pochybnost (blíže k tomu náleží Ústavního soudu ze dne 27. 11. 1996, sp. zn. I ÚS 167/94, in <http://nalus.usoud.cz>, rovněž rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2005, č. j. 4 As 14/2004-79).

Pouhá skutečnost, že žalovaným je soud, jehož soudci mají ve věci rozhodovat, automaticky neznamená, že by všichni soudci specializovaných senátů tohoto soudu byli vyloučeni z projednávání a rozhodnutí (viz např. usnesení zdejšího soudu ze dne 12. 12. 2012, č. j. Nad 101/2012-18). Nicméně, důvodné pochybnosti o nepodjatosti soudců příslušného soudu lze mít zejména z toho důvodu, že předmětem řízení v nyní posuzované věci je rozhodnutí městského soudu jako správního orgánu, respektive jeho funkcionářů. Skutečnost, že by soudci městského soudu měli posuzovat činnost funkcionářů městského soudu lze vnímat také s přihlédnutím ke skutečnosti, že v zákonem stanovených případech mohou soudní funkcionáři také vůči soudcům vykonávat úkoly justiční správy v určitém hierarchickém postavení. Takovou situaci je přijatelné považovat za důvod pro vyloučení těchto soudců z projednávání a rozhodnutí věci (srov. rozsudek ze dne 30. 6. 2005, č. j. 4 As 14/2004-70).

Nejvyšší správní soud proto uzavřel, že všichni soudci specializovaných senátů městského soudu jsou vyloučeni pro možnou podjatost ve věci vedené městským soudem pod sp. zn. 3 A 390/2014. Věc proto podle § 9 odst. 1 s. ř. s. přikázal k projednání a

rozhodnutí Krajskému soudu v Praze, jenž je geograficky nejblíže místně příslušnému krajskému soudu, jak také navrhovali žalobce i žalovaný.

P o u ě n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. května 2014

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu